

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1966/2531

พนักงานอัยการ จังหวัด ราชบุรี โจทก์ ร้อยตำรวจเอก วิไล วรรณมณี กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 149, ป.อ. มาตรา 157, ป.อ. มาตรา 201, ป.อ. มาตรา 86

ย่อ / หลักกฎหมาย

ผู้เสียหายถูกดำเนินคดีในข้อหาทำร้ายร่างกายผู้อื่น ในชั้นสอบสวนจำเลยที่ 1 ในฐานะเจ้าพนักงานผู้สอบสวนคดีได้เรียกให้ผู้เสียหายชำระเงินจำนวน 4,000 บาท แก่จำเลยที่ 1 เพื่อช่วยผู้เสียหายมิให้ต้องรับโทษ จำเลยที่ 2 ขอบพอกับผู้เสียหายและไปบ้านผู้เสียหายเป็นประจำ จำเลยที่ 2 มาบอกผู้เสียหายว่าจำเลยที่ 1 ฝากถามว่ามีเงินหรือไม่ และในวันที่จำเลยที่ 1 มารับเงินที่บ้านผู้เสียหาย ตามนัด จำเลยที่ 2 ชี้อรรถยานยนต์มาถึงบ้านผู้เสียหายในภายหลัง และขึ้นไปหาผู้เสียหาย ในขณะที่ผู้เสียหายส่งมอบเงินให้จำเลยที่ 1 พอดี พฤติการณ์ของจำเลยที่ 2 ยังไม่ประจักษ์ชัดว่า จำเลยที่ 2 มีส่วนร่วมหรือช่วยเหลือให้ความสะดวกแก่จำเลยที่ 1 ในการเรียกเงินจากผู้เสียหาย. (ที่มา-สงเสริมฯ)

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 149, 157, 201, 86 กับให้คืนของกลางแก่เจ้าของ จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ จำเลยที่ 1 ได้รับอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวในระหว่างพิจารณาแล้วหลบหนีไปศาลมีคำสั่งให้จำนายคดีชั่วคราวสำหรับจำเลยที่ 1 ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 201, 86 จำคุกจำเลยที่ 2 ไว้มีกำหนด 13 ปี 4 เดือนของกลางคืนเจ้าของ จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่าจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 4 ปีนอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 2 ฎีกาโดยผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ซึ่งลงชื่อในคำพิพากษารับรองว่าข้อความที่ตัดสินเป็นปัญหาสำคัญและอนุญาตให้ฎีกาได้ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า 'ข้อเท็จจริงของคดีฟังได้ในเบื้องต้นว่านายเหลียง ชูขวัญ ผู้เสียหายได้ถูกดำเนินคดีในข้อหาทำร้ายร่างกายผู้อื่น ในชั้นสอบสวนคดีที่ถูกกล่าวหาจำเลยที่ 1 ในฐานะเจ้าพนักงานผู้สอบสวนคดีได้เรียกให้ผู้เสียหายชำระเงินจำนวน 4,000 บาท แก่จำเลยที่ 1 เพื่อช่วยผู้เสียหายมิให้ต้องรับโทษในคดีที่ถูกกล่าวหาคงมีปัญหาค่าที่จะต้องวินิจฉัยในชั้นนี้ว่าจำเลยที่ 2 ได้กระทำความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 ตามที่โจทก์กล่าวหาหรือไม่ ในปัญหานี้ข้อเท็จจริงได้ความจากผู้เสียหายว่าหลังจากผู้เสียหายได้รับหมายเรียกจากจำเลยที่ 1 ให้ไปที่สถานีตำรวจอำเภอบางแพเพื่อสอบปากคำในเรื่องที่ถูกนายพิมพ์และนางสาวชื่น กล่าวหาดังกล่าวแล้ว ผู้เสียหายได้ไปพบจำเลยที่ 1 และให้การปฏิเสธข้อหาจำเลยที่ 1 ได้อนุญาตให้ประกันตัวไปโดยผู้เสียหายได้นำเงินสดจำนวน 8,000 บาท เป็นค่าประกันตัวมาชำระให้จำเลยที่ 1 ภายหลังหลังจากนั้นต่อมานายหริต ชูขวัญ ผู้ใหญ่บ้านซึ่งเป็นน้องผู้เสียหายมาบอกผู้เสียหายว่าจำเลยที่ 1 บอกว่าถ้าจะให้ช่วยคดีให้นำเงิน 80,000 บาท ไปให้เจ้าทุกข์ในคดีและอีก 14,000 บาท แก่จำเลยที่ 1 ผู้เสียหายตอบปฏิเสธไปว่าไม่มีเงินและยอมถูกดำเนินคดีต่อมาจำเลยที่ 1 ให้ผู้เสียหายไปพบที่บ้านแล้วสอบถามเรื่องเงินอีกซึ่งผู้เสียหายคงปฏิเสธโดยอ้างว่าไม่มีหลังจากนั้นผู้เสียหายถูกส่งตัวไปฟ้อง แต่อัยการไม่รับตัวไว้บอกให้ไปเสียค่าปรับที่โรงพักจำเลยที่ 1 จึงนัดหมายให้ผู้เสียหายไปพบที่โรงพักใหม่ในวันที่ 20 พฤศจิกายน 2527 ก่อนถึงวันดังกล่าวประมาณ

4-5 วัน จำเลยที่ 2 ได้มาบอกผู้เสียหายที่บ้านว่าจำเลยที่ 1 ให้ฝากถามมาว่ามีเงินไหม ผู้เสียหายตอบไปว่าไม่มี ต่อมาจำเลยที่ 1 ได้มาหาผู้เสียหายที่บ้านและบอกแก่ผู้เสียหายว่าจะขอเงินเพียง 4,000 บาท ผู้เสียหายจึงตอบไปว่าถ้าได้เงินแล้วจะไปบอก หลังจากนั้นผู้เสียหายจึงได้เดินทางเข้ามาพบนายเบ้งหลานชายที่กรุงเทพมหานครซึ่งได้นำผู้เสียหายไปแจ้งเรื่องต่อเจ้าหน้าที่สำนักงานป.ป.ป.ตามคำเบิกความของผู้เสียหายดังกล่าวแสดงว่าผู้ที่มาติดต่อในเรื่องที่จำเลยที่ 1 เรียกเงินคือนายหริดไม่ใช่จำเลยที่ 2 ซึ่งตามรูปการณีก็น่าจะสมเหตุสมผลที่ว่านายหริดเป็นน้องของผู้เสียหายและมีบ้านอยู่ใกล้กัน ทั้งก็เป็นเจ้าหน้าที่ปกครองท้องที่ในตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านจึงน่าจะรู้จักกับจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจในท้องที่เดียวกัน คำเบิกความของนายหริดพยานโจทก์ที่อ้างว่าจำเลยที่ 2 เป็นผู้มาติดต่อกับตนก่อนในเรื่องที่จำเลยที่ 1 ต้องการเรียกเงินเพื่อช่วยเหลือเรื่องคดีของผู้เสียหายและตนเป็นผู้พาจำเลยที่ 1 ไปพบผู้เสียหาย จำเลยที่ 2 เป็นคนบอกผู้เสียหายเองว่าจำเลยที่ 1 ใช้ให้มาเอาเงิน 4,000-5,000 บาทซึ่งแตกต่างจากคำเบิกความของผู้เสียหายดังกล่าว จึงมีน้ำหนักน้อย ไม่น่าเชื่อการที่จำเลยที่ 2 มาบอกผู้เสียหายในเวลาต่อมาว่าจำเลยที่ 1 ฝากถามว่ามีเงินหรือไม่นั้น ก็ไม่ปรากฏว่าเป็นเงินค่าอะไร หากจำเลยที่ 2 ช่วยเหลือจำเลยที่ 1 เรียกเงินจากผู้เสียหายจริง ผู้เสียหายก็น่าจะแจ้งให้เจ้าหน้าที่สำนักงานป.ป.ป.ทราบถึงพฤติการณ์ของจำเลยที่ 2 ด้วย แต่ผู้เสียหายก็ได้กระทำเช่นนั้น ทั้งยังเบิกความรับว่าจำเลยที่ 1 นัดให้ไปพบในวันที่ 20 พฤศจิกายน 2527 เมื่อจำเลยที่ 2 พาไปพบจำเลยที่ 1 ในวันดังกล่าว จำเลยที่ 1 เรียกเงินค่าปรับเป็นเงิน 300 บาทหลังจากชำระค่าปรับแล้วผู้เสียหายจึงนัดจำเลยที่ 1 ให้ไปเอาเงินที่บ้านในตอนเย็นวันเดียวกัน คำเบิกความของผู้เสียหายดังกล่าวจึงเชื่อมกับข้อนำสืบของจำเลยที่ 2 ที่ว่าในวันดังกล่าวจำเลยที่ 1 ใช้ให้ไปบอกผู้เสียหายว่าให้นำเงินค่าปรับไปชำระจำเลยที่ 2 จึงพาผู้เสียหายซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ไปสถานีตำรวจ แม้จำเลยที่ 2 จะถูกจับกุมที่บ้านผู้เสียหายพร้อมกับจำเลยที่ 1 แต่ก็ได้ความจากผู้เสียหายและบันทึกการจับกุมเอกสารหมายเลข จ.3 ว่าจำเลยที่ 2 ชอบพอกับผู้เสียหายและไปบ้านผู้เสียหายเป็นประจำในวันดังกล่าวจำเลยที่ 2 มิได้ไปบ้านผู้เสียหายพร้อมกับจำเลยที่ 1 แต่ขี่รถจักรยานยนต์มาถึงภายหลังและขึ้นไปหาผู้เสียหายในขณะที่ผู้เสียหายส่งมอบเงินให้จำเลยที่ 1 พอดีจำเลยที่ 2 ไม่ได้พูดอะไรก็ถูกจับกุม และได้ให้การปฏิเสธตลอดมา เห็นว่าพฤติการณ์ของจำเลยที่ 2 ตามที่ได้ความจากทางนำสืบของโจทก์ดังกล่าวยังไม่ประจักษ์ชัดว่าจำเลยที่ 2 มีส่วนร่วมหรือช่วยเหลือให้ความสะดวกแก่จำเลยที่ 1 ในการเรียกเงินจากผู้เสียหาย จำเลยที่ 2 อาจจะไปหาผู้เสียหายและรู้เห็นการส่งมอบเงินให้จำเลยที่ 1 โดยบังเอิญตามที่นำสืบต่อสู่ก็ได้พยานหลักฐานของโจทก์ยังไม่พอพียงว่าจำเลยที่ 2 เป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 ตามที่โจทก์กล่าวหา ที่ศาลอุทธรณ์เห็นว่าพฤติการณ์ของจำเลยที่ 2 พึงได้ว่าเป็นผู้กระทำความผิดในฐานะผู้สนับสนุน ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาจำเลยฟังขึ้น' พิพากษากลับให้ยกฟ้องโจทก์.

องค์คณะ

ถาวร ตันตราภรณ์ · ชูเชิด รักตะบุตร · สง่า ศิลปประสิทธิ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1966/2531>